

στουμπώνω

στουμπώνω κ. **στουπώνω**, ρ. [<στούμπος + κατάλ. -ώνω]. **1.** φράζω, βουλώνω άνοιγμα σωλήνα, για να σταματήσω την ελεύθερη ροή του νερού: «στούμπωσα για λίγο το σωλήνα της βρύσης, για ν' αλλάξω τη λεκάνη του νεροχύτη». **2.** ταίζω κάποιον υπερβολικά: «μην το στουμπώνεις άλλο το παιδί, γιατί θα σκάσει». **3.** χορταίνω υπερβολικά: «δε θέλω να φάω ούτε μπουκιά περισσότερο, γιατί στούμπωσα». **4.** παθαίνω δυσκοιλιότητα: «άλλοι, όταν κρυώσουν, παθαίνουν διάρροια, ενώ εγώ, όταν κρυώσω στουμπώνω!».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας